

Elvira Madigan

Underliga saker hända,
som romaner fylla kan.
Ämne till en dikt måhända
var Elvira Madigan.

Vacker var hon som en ängel,
tjusande att se uppå,
smärt om midjan som en stängel,
kind så skär och ögon blå.

När hon dansade på lina
lik en liten lärka glad,
bifallsropen hördes vana
ifrån fyllda bänkars rad.

Då kom greve Sixten Sparre,
vacker bild av adlig börd.
Ögat blixtrar, hjärtat darrar,
ty hans kärlek den blev rörd.

Gift var Sparre men sig skilde
från sin maka inom kort.
Allting han försaka ville,
med Elvira draga bort.

De till Danmark styrde färden,
men den resan den blev kort,
fastän de i vida världen
hade tänkt att draga bort.

Det tog slut på deras pengar,
ingenting att leva av.
För att undfly ödet stränga
sökte de en tidig grav.

Sparre en revolver lade
i sin hand och sikte tog
på Elvira, som blott sade:
»Sixten min», och föll och dog.

Vitt kring land och rike denna
händelse sig spridde ut,
skriva det förmår ej pennan.
Brottslig början, gräsligt slut.

Tänk därpå i ungdomsåren,
huru lätt du falla kan.
Brottslig kärlek, följ ej spåren,
tänk på Sparre, Madigan.

Saxon.